

Рожеві Діви

Antytila (Антитіла)

Сімдесята ніч тої осені
Вбила всі мої серцеві принципи
Підняла з землі ноги втомлені
І до неї, до неї магнітами
А її любов – то вона й вона
Дві Венери з рожевими мітками
І зав'язані, як одна й одна
Тіла теплого нитками, нитками

Сімдесятий дощ тої вулиці
Змив усі мої душевні правила
Я украв її, все відбулося
І даремно капканів наставила
Я покажу їй, де цвіте любов
Як віками творили нове життя
Але правда ця накриває знов:
Не моя, не моя, вона не моя

Плюс не віре в мінус, протилежність не закон
Де рожеві діви лижуть цукор заборон
Заливає стіни диким медом і вином
Де рожеві діви лижуть цукор

Сімдесятий лист тої повісті
Білим, білим лишився, незайманим
Тільки краплями моєї совісті
І снігами ілюзій завалений

Плюс не віре в мінус, протилежність не закон
Де рожеві діви лижуть цукор заборон
Заливає стіни диким медом і вином
Де рожеві діви лижуть цукор

Заливає стіни диким медом і вином
Де рожеві діви лижуть цукор